

«И за него единъ Господъ знае.
 Рече Вжлко, рече не изрече,
 Пушка пукна изъ Будина града,
 Коршумъ падна прѣдъ пашови порти,
 Та удари Вжлко Байрактарче;
 Удари го между две-тѣ очи
 Между очи, между тѣжки вежди.
 А той викнѣ, сиромашъ заплака:
 «Нѣмамъ баща михлемъ да купува,
 «Нѣмамъ майка рани да вжрзва,
 «Нѣмамъ сестра кѣрпи да ми перс,
 «Нѣмамъ братъ живъ да ма оплаче
 «Нѣмамъ либе живъ да ма жалѣе.
 На нарѣча Вжлко байрактарче:
 «Кога умрѣ Вжлко байрактарче,
 «Хубавѣ ма лекомъ укнпете,
 «По хубаве лекомъ прѣменете,
 «По хубаве лекомъ погрѣбете,
 «На глава ми цвѣте посадете,
 «На крака ми чешма изведете;
 «Младъ да мине, цвѣте да набере
 «Да помене Вжлко байрактарче,
 «Старъ да мине водица да пийне
 «Да помене Вжлко байрактарче.

СТИХОТВОРЕНИЕ.

(отъ П. Р. Славейковъ.)

1.

. . . Мѣки и теглило
 И бѣда голѣма!
 Клето е сираче,
 Никого си нѣма.
 Нѣма то горко-то
 Майка ни бащица,
 Свѣтлостъ на око-то —
 Братецъ ни сестрица. . .
 Расло и порасло
 Все помежду чужди
 Въ теглила и мѣки